

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. 518

Ἔτος ΚΒ΄.

15 Μαΐου 1967 (Π.Ο.Η)

Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 1

Τηλ. 628.280

Γραφεῖα Κάνιγγος 32— Ἀθῆναι Τ. 147

ΚΑΙΝΑ ΤΑ ΠΑΝΤΑ

Τὰ ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων παραγόντων τῆς Κυβερνήσεως ληφθέντα κατ' αὐτὰς νέα μέτρα πρὸς ἠθικὴν ἐξυγίανσιν παντὸς ὅ,τι ἀπετέλει ρύπον, κηλῖδα καὶ αἷσχος διὰ τὴν ἡμετέραν φιλότατην πατρίδα, ἱκανοποίησαν σφόδρα καὶ ἐδημιούργησαν συναισθήματα χαρᾶς καὶ αἰσιοδοξίας ἀπεριγράπτου εἰς πάντας τοὺς εἰλικρινῶς ἐνδιαφερομένους καὶ πονοῦντας διὰ τὴν ἐν Ἑλλάδι σοβοῦσαν ἐσχάτως ἀπὸ πάσης πλευρᾶς ἀθλιότητα.

Εἰς πάντας τοὺς τομεῖς, ἠθικόν, πνευματικόν, κοινωνικόν καὶ οἰκονομικόν ἐλήφθησαν καὶ λαμβάνονται μέτρα πρὸς περιστολὴν τοῦ κακοῦ καὶ τῆς ἁμαρτίας καὶ ἐπιβολὴν τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τῆς ἀρετῆς.

Ὑπὸ εὐγενῶν καὶ ὑψηλῶν ἐθνικῶν καὶ χριστιανικῶν ἀρχῶν καὶ ἰδεωδῶν ἐμπνεομένη καὶ κατευθυνομένη ἡ Νέα Ἠγεσία τοῦ εὐλογημένου ἡμῶν ἔθνους, χωρεῖ ἀλματωδῶς πρὸς τὴν πρόοδον, τὴν δημιουργίαν, τὴν κάθαρσιν, τὴν ἀνοδον, τὴν προκοπὴν, τὴν ρηξικέλευθον δηλονότι ἀνακαίνισιν καὶ προώθησιν τῶν πάντων ἐπὶ τὰ βελτίω.

Ἀναμφιλέκτως, ἐβαίνομεν ἀπὸ καιροῦ καὶ ὠδηγοῦμεθα πρὸς τὸν κρημνὸν τῆς ὁλοσχεροῦς ἀπωλείας καὶ τοῦ ὀλέθρου.

Οὐδεὶς ὑπῆρχεν ὁ σῶζων, οὐδεὶς ὁ βοηθῶν. Οἱ ἰθύνοντες τὰς τύχας τοῦ φιλοτίμου καὶ εὐγενοῦς Ἑλληνικοῦ λαοῦ ἀπέβλεπον εἰς εἰς τὸ συμφέρον, τὴν κερδοσκοπίαν, τὴν ἱκανοποίησιν φιλοδοξῶν σχεδίων, τὴν ἀναρρίχησην εἰς περιόπτους κοινωνικὰς θέσεις καὶ ἀξιώματα. Τὰ πάντα προεμήνυσον μέλλον δυσόλινον καὶ κακοδαῖμον.

Ἄλλ' ἰδοὺ καὶ πάλιν! « ἐ λ ἡ λ υ θ ε ν ἡ ὥ ρ α, ἵ ν α δ ο ξ α σ θῇ ὁ υ ἱ ὸ ς τ ο ὗ ἀ ν θ ρ ῶ π ο υ ! » Διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν ἡ Παντοδύναμος Δεξιὰ τοῦ Ὑψίστου ἐπεμβαίνει καὶ σῶζει τὸν μαρτυρικὸν καὶ ἀσκητικὸν Ἑλληνικὸν λαὸν τῇ ἀναδειξεί. Ἀρίστης Ἠγεσίας, ἥτις ἀγωνιᾷ καὶ ἀγωνίζεται καθ' ἡμέραν, ἀφ' ἧς θεόθεν ἡ ἐξουσία τῆς ἐδόθη, νὰ ἐξάγῃ τὸν ἡμέτερον λαὸν ἐκ τῆς πενίας καὶ πάσης ἄλλης κακοδαιμονίας.

Ἦδη τὸ δημιουργικὸν καὶ ἐθνωφελὲς ἔργον τῆς σωστικῆς Ἑθνικῆς Κυβερνήσεως,

« Ἡ ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ »	
ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ	
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ	
ΕΚΔΟΣΙΣ:	
ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.	
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 628.280	
Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς	
ὑπεύθυνος συντάξεως Γεώργιος Κόιτης	
Κανίγγος 32 — Ἀθῆναι 147	
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:	
Ἑσωτερικοῦ: Ἑξάμηνος δραχμας	15.—
» Ἐτησίᾳ »	30.—
Ἑξωτερικοῦ: Ἑξάμηνος δολλάρια	2
» Ἐτησίᾳ »	4
Τιμὴ Φύλλου δρχ. 1	

βαίνει πρὸς ἐπιτυχίαν καὶ ὁλοκλήρῳσιν καὶ ἔχομεν δι' ἐλπίδος ἀγαθῆς, ὅτι τὸ ἡμέτερον Ἔθνος θὰ ἴδῃ νέας ἡμέρας δόξης καὶ ἐθνικοῦ μεγαλείου.

Οἱ νέοι Ἡγέται τυγχάνουσιν ἀναντιρρήτως μεγάλοι ἠθικοπνευματικαὶ προσωπικότητες, ἄνδρες τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς δικαιοσύνης, μὲ κῦρος ἐπιστημονικὸν καὶ παιδευσιν οὐ τὴν τυχοῦσαν, προσέτι δὲ ἐμπορῶνται ὑπὸ ὑγιῶν χριστιανικῶν καὶ πατριωτικῶν ἀρχῶν καὶ ἀνέλαβον τὴν ὑπεύθυνον ταύτην θέσιν οὐχὶ ἵνα κυβερνήσωσι καὶ δοξασθῶσι, ἀλλ' ἵνα ἐξυπηρετήσωσι τὰ γνήσια καὶ ἀληθῆ συμφέροντα τοῦ Ἔθνους ἡμῶν.

Τὰ ὑπ' αὐτῶν ληφθέντα ἐξυγιαντικὰ μέτρα εἰς τὸν τομέα τῆς Ἑλληνικῆς Παιδείας σχετικῶς μὲ τὴν σεμνὴν ἐμφάνισιν τῶν μαθητῶν, τὸν τακτικὸν αὐτῶν ἐκκλησιασμὸν ὡς καὶ ἄλλα τινα παρεμφερῆ συνεκλόνησαν βαρύτατα τὰς χριστιανικὰς συνειδήσεις, αἱ ὁποῖαι ἔβλεπον τὴν νεολαίαν συρομένην πρὸς τὸν κρημνὸν καὶ δὲν ἠδύναντο παντελῶς νὰ τὴν βοηθήσωσι. Εἶναι ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν Κυβέρνησις λαμβάνει τοιαῦτα μέτρα.

Προβλέπεται ἐκ τῶν νοῦν ἐχόντων καὶ ὀρθῶς σκεπτομένων γενικὴ μεταρρύθμισις καὶ ριζικὴ ἀλλαγὴ τῶν πάντων ἐπὶ τὰ βελτίω καὶ ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ πολυπαθοῦς ἡμῶν ἔθνους.

Ἀπαντες, οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ χριστιανοί, ἱστάμενοι παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν ἀγωνιστικῶν καὶ ἡρωϊκῶν Φυσιογνωμιῶν τοῦ Κράτους ὁφείλομεν νὰ ἐνισχύσωμεν αὐτοὺς εἰς τὸ ἐπα-

χθῆς καὶ ὑπεύθυνον αὐτῶν ἔργων, ἐξ οὗ ἐξαρτᾶται ἡ εὐδαιμονία καὶ ἡ εὐημερία ἐνὸς ἐκάστου ἐξ ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ τοῦ συνόλου.

Ἀς ἔχωμεν σύνθημα εἰς τὸν ἱερὸν τοῦτον ἀγῶνα τὸ τρίπτυχον: Ἑλλάς, Ὁρθοδοξία, εὐπείθεια εἰς τοὺς Ἡγέτας.

Οὕτω καὶ τὸ ἡμέτερον Ἔθνος θὰ δοξασθῇ καὶ θὰ ὁδηγηθῇ εἰς τὴν εὐημερίαν καὶ πρόοδον καὶ ἅπαντα ἡ πεπολιτισμένη ἀνθρωπότης θὰ στρέψῃ τὴν προσοχὴν τῆς πρὸς τὴν Ἑλλάδα ὡς χώραν εὐνομοῦσαν, χριστιανικὴν καὶ πεπολιτισμένην καὶ ἀξίαν τῆς ἀγάπης, τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς ἐκτιμήσεως πάντων ἵνα ἐκεῖθεν ἀντλήσῃ ὑψηλὰ παραδείγματα.

Ἀς εὐχηθῶμεν ὁλοψύχως τῷ Ὑψίστῳ, ὅπως ἐνισχύσῃ τοὺς Ἡγέτας ἡμῶν εἰς τὴν βαρεῖαν καὶ ἐργώδη αὐτῶν ἀποστολὴν, ἔχοντας συμβοητοὺς καὶ συναντιλήπτορας εἰς τὸ ἀνατεθὲν αὐτοῖς ἐπίμοχθον ἔργον, τὸν Θεὸν καὶ πάντας τοὺς Ἕλληνας.

Ἰδοὺ! μετὰ τοσαῦτα ἔτη ἀγωνίας καὶ ἀναμονῆς ἀνεφάνη εἰς τὸν ὀρίζοντα τὸ ἐλπιδοφόρον μήνυμα τῆς προσεγγιζούσης Ἀνατολῆς, τῆς ἐκπληρώσεως δηλαδὴ τοῦ πόθου τῆς Ἑλληνικῆς συνειδήσεως. Ὑφ' ὅλων τῶν Ἑλλήνων ἀπαιτεῖται κατὰ τὰς στιγμὰς ταύτας ἀγωνιστικότης, σθένος, πειθαρχία, αὐτοθυσία.

Νῦν ὑπὲρ πάντων ὁ ἀγὼν!

ΠΕΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ

Πολὺ σύντομα θὰ τελειώσῃ ἡ ἐπίγεια ζωὴ σου. Στρέψε λοιπὸν τὴ σκέψιν σου εἰς τὸν ἑαυτὸν σου. Σήμερον ὑπάρχεις· αὔριο θὰ φύγῃς καὶ θὰ λησμονηθῇς.

Πόσο ἀνόητος πρέπει νὰ εἶσαι γιὰ νὰ σκέπτεσαι μόνον τὸ πρόσκαιρον παρὸν καὶ νὰ μὴ φροντίζῃς γιὰ τὸ αἰώνιον μέλλον.

Ἀδελφέ μου, πρέπει νὰ σκέπτεσαι καὶ νὰ ἐνεργῇς ἔτσι, ὥστε νὰ ἐπρόκειτο νὰ πεθάνῃς σήμερον. Ἡ καθαρὰ συνείδησις δὲν φοβάται τὸν θάνατον.

Προετοιμάσου σήμερον. Ποῦ ξεύρεις, ὅτι ἡ αὔριο σου ἀνήκει; Ποιὸς σὲ δεσφαιώνει, ὅτι αὔριο θὰ ζῇς;

Ἄν δὲν μάθουμε νὰ ἐκμεταλλευώμεθα ἀμέσως τὸν χρόνον ποῖο τὸ ὄφελός μας ἀπὸ τὴν μακροχρόνιον ζωὴν;

Ἀλλοίμονον! Ἡ μακροχρόνιος ζωὴ δὲν ὁδηγεῖ στὴ διόρθωσιν, αὐξάνει μόνον τὴν ἐνοχλή. Μακάρι νὰ μπορούσαμε νὰ ζήσουμε ἔστω καὶ μιὰ μέρα χωρὶς ἁμαρτία.

Συνηθίζουν πολλοὶ νὰ μετροῦν τὰ χρόνια τοῦ πέ-

ρσαν ἀπ' τὴν ἐπιστροφή τους στὸ Χριστό, καὶ δὲν ἐξετάζουν ἀνὰ τὰ χρόνια αὐτὰ ἦσαν γόνιμα καὶ καρποφόρα ἢ ἀγονα.

Σοῦ φαίνεται ὁ θάνατος φοβερός; Καὶ ὁμως εἶναι πιὸ φοβερό νὰ ζῇ κανεὶς πολλὰ χρόνια μέσα στὴν ἀμαρτία.

Εὐτυχημένος ὅποιος ἔχει πάντοτε μπροστὰ στὰ μάτια του τὴ στιγμή τοῦ θανάτου καὶ προετοιμάζεται συνεχῶς γι' αὐτήν.

Ὅταν γλυκοχαράζῃ ἡ αὐγὴ σκέψου, ὅτι ἴσως νὰ μὴν ἰδῇς τὴν ἐσπέραν. Κι' ὅταν θραυδάζῃ, εἶσαι βέβαιος, ὅτι θὰ ἀντικρύσῃς πάλι τὸ πρωί; Νὰ εἶσαι λοιπὸν διαρκῶς ἀγρυπνος καὶ νὰ ζῇς ἔτσι, ὥστε ὁ θάνατος νὰ σέ εὕρῃ ἕτοιμο. Μὴ ξεχνᾷς, ὅτι ὁ θάνατος μπορεῖ νὰ ἔλθῃ καὶ αἰφνιδίως: «ὁ τ ι, ἡ ὦ ρ α ο ὁ ὁ κ ε ἰ τ ε ὁ υ ἰ ὁ ς τ ο ὁ ἄ ν θ ρ ὠ π ο υ ἔ ρ χ ε τ α ι» (Λουκ. ιθ' 40).

Ὅταν θὰ ἔλθῃ ἡ τελευταία σου στιγμή πολὺ διαφορετικὰ θὰ σκέπτεσαι γιὰ τὴ ζωὴ σου. Τότε θὰ λυπάσαι γιατί ὑπῆρξες ἀμελής καὶ ἀδιάφορος.

Αὐτὸς ποὺ τώρα ἀμέσως προσπαθεῖ νὰ εἶναι, ὅπως θὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ ὀρεθῇ κατὰ τὴν ὥρα τοῦ θανάτου, εἶναι εὐτυχημένος καὶ συνετός.

Ὅταν περιφρονοῦμε τὸν κόσμο, ἔχουμε θερμὸ τὸν πόθο τῆς πνευματικῆς προόδου καὶ τῆς ἀρετῆς, ἀγαποῦμε τὴν περὶθαρία καὶ τὴ τάξι, μοχθοῦμε γιὰ τὴ μετάνοια, ὑπακούομεν, ἔχουμε αὐτοθυσία καὶ ὑπομονὴν σὲ κάθε ἐμπόδιο, εἴμεθα πρόθυμοι ὅλα νὰ τὰ ὑποστοῦμε γιὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, τότε θὰ γεννηθῇ μέσα μας ἡ πεποίθησις γιὰ ἓνα εὐτυχημένο θάνατο.

Ἐκμεταλλεῖσου τὸν καιρὸν τῆς υγείας σου. Δὲν ξέρεις τί θὰ μπορέσῃς νὰ κάμῃς ὅταν ἀσθενήσῃς. Λίγοι εἶναι αὐτοὶ ποὺ ὠφελοῦνται ἀπὸ τὶς ἀσθένειες. Ὅπως καὶ λίγοι γίνονται ἅγιοι μετὰ τὶς δοκιμασίες καὶ τὶς κοπιαστικὰς ἀσκήσεις.

Μὴ βασίλῃσαι στοὺς ἀνθρώπους καὶ μὴ ἀναβάλλῃς τὴν προσπάθειά γιὰ τὴν σωτηρίαν σου στὸ μέλλον. Οἱ ἄνθρωποι ξεχνοῦν πολὺ πιὸ σύντομα ἀπ' ὅ,τι νομίζεις.

Τὸ καλύτερο ποὺ ἔχεις νὰ κάμῃς εἶναι νὰ θεμελιώσῃς ἀμέσως γερά καὶ σταθερά τὸ μέλλον σου, μετὰ τὶς ἄγιες πρόβξεις σου, καὶ νὰ μὴ βασίλῃσαι στὴν ἐνίσχυσί τῶν ἄλλων.

Ἄν σὺ ὁ ἴδιος δὲν ἐνδιαφέρεσαι γιὰ τὸν ἑαυτὸ σου, γιατί οἱ ἄλλοι νὰ ἐνδιαφεροῦν γιὰ σένα; Ὁ πιὸ πολύτιμος καιρὸς εἶναι τὸ παρόν. «ν ὁ ν ὁ κ α ι ρ ὁ ς ε ὁ π ρ ὁ ς δ ε κ τ ο ς, ν ὁ ν ἡ μ ε ρ α σ ω τ η ρ ἰ α ς» (Β' Κορινθ. 6, 2).

Εἶναι κρίμα νὰ ἐξοδεύῃς τὸν καιρὸν σου τὸν πολύτιμον σὲ ἔργα ἀκαρπια, ἐνῶ θὰ μπορούσες μετὰ τὴν καλὴν χρησιμοποίησίν του νὰ κερδίσῃς τὴν αἰώνια ζωὴ. Θὰ ἔλθῃ στιγμή ποὺ θὰ παθῇς νὰ εἶχες μιὰ μέρα ἢ μιὰ ὥρα στὴ διάθεσί σου γιὰ νὰ διορθωθῇς: δὲν ξέρω ὁμως, ἀνὰ θὰ σοῦ δοθῇ.

Ἡ σκέψις τοῦ θανάτου

Ὡ! ἀγαπητέ μου, ὅταν ἔχῃς μέσα σου τὴν σκέψιν τοῦ θανάτου, θὰ προσυλάξῃς τὴν ψυχὴν σου ἀπὸ χίλιους-δύο θανασίμους κινδύνους. Ὅταν τώρα ζῇς σύμφωνα μετὰ τὶς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ, τὴν ὥρα τοῦ θανάτου δὲν θὰ λυπάσαι, ἀλλὰ θὰ χαίρῃς. Πρέπει νὰ πεθάνῃς γιὰ τὸν κόσμον, ὥστε νὰ ζήσῃς κοντὰ στὸ Χριστό. Πρέ-

πει γιὰ χάρι τοῦ Χριστοῦ, νὰ περιφρονῇς ὅλα τὰ πράγματα τοῦ κόσμου.

Τρέφε τώρα τὴν ψυχὴν σου μετὰ τὴν ζωπάροχην μετάνοια, ὥστε νὰ ἐδραιώσῃς μέσα σου βαθειὰ τὴν πεποίθησιν γιὰ τὴ σωστὴ πνευματικὴ σου πορεία.

Ἀνθρώπε ἀπερίσκεπτε, γιατί ξεγελᾷς τὸν ἑαυτὸν σου μετὰ τὴ σκέψιν μιᾶς μακρᾶς ζωῆς, ἐνῶ δὲν εἶσαι βέβαιος, ὅτι θὰ ζήσῃς ἔστω καὶ μιὰ μέρα; Εἶναι πολλοὶ ποὺ ξεγελάσθησαν μετὰ τὴν ἀπατηλὴ αὐτὴ σκέψιν καὶ ὁ θάνατος τοὺς ἀρπαξὲ ξαφνικά, χωρὶς νὰ τὸ περιμένουν.

Πόσα δυστυχήματα καὶ αἰφνιδίους θανάτους δὲν πληροφοροῦμεθα καθημερινῶς; Ὁ θάνατος ἐρχεται μετὰ ἀπείρους τρόπους. Ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου σβήνει σὺν ἀστραπῇ. Ποῖος θὰ σέ θυμῇ μετὰ τὸν θάνατόν σου; Ποῖος θὰ προσευχηθῇ γιὰ σένα; Ὅ,τι καλύτερο μπορεῖς, κάμε το τώρα ἀγαπητέ μου γιὰ τὴ σωτηρίαν σου. Δὲν μπορεῖς νὰ ξέρῃς πότε θὰ δεχθῇς τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ θανάτου. Τώρα ποὺ ἔχεις καιρὸ συγκέντρωσε γιὰ τὴν ψυχὴν σου, ὅσα ἀγαθὰ περισσότερα μπορεῖς. Μόνη σου σκέψις, ἃς εἶναι ἡ σωτηρία σου. Μόνη σου προσπάθεια ἡ μίμησις τῶν ἁγίων, «ἰ ν α, δ τ α ν ἔ κ λ ἰ π η τ ε, δ ἔ ξ ω ν τ α ι ὁ μ ἄ ς ε ἰ ς τ ἁ ς α ἰ ω ν ἰ ο υ ς σ κ η ν ἁ ς» (Λουκ. ιστ' 12).

Ἡ ἐπίγενα ζωὴ σου πρέπει νὰ ὁμοιάζῃ μετὰ τὴν ζωὴν τοῦ ταξιδιῶτου, ποὺ περνᾷ ἀπὸ διάφορες χώρες, χωρὶς νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὶς ὑποθέσεις του.

Ἡ καρδιά σου ἃς εἶναι πάντοτε ἐλεύθερη καὶ ὑψωμένη εἰς τὸν Θεόν. «οὐ γὰρ ἔχαμεν ὧδε μένουσαν πόλιν» (Ἑβρ. ιγ' 14). Πρὸς Αὐτὸν ἃς ἀναπέμπεται ἀδιαλείπτως θερμὴ ἡ προσευχὴ σου καὶ οἱ στεναγμοὶ σου, ὥστε νὰ μπορέσῃς νὰ ἐμφανισθῇς ἀξίως ἐνώπιόν Του.

ΟΙΚΟΔΟΜΗΤΙΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Θέλεις νὰ ζῇς εἰρηνικῶς μετὰ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας σου, πρὸ πάντων μετὰ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἐξασκοῦν κάποιον ἔλεγχον ἐπὶ σέ;

Μεταχειρίσου τὰ μέσα, τὰ ὁποῖα μετῆρχετο μία εὐσεβὴς γυνή, ποὺ ἦτο ἡναγκασμένη νὰ συζῇ μετὰ μιαν γυναῖκα, ἡ ὁποία εἶχε δύσκολον καὶ ἀσμιδιδάστον χαρακτήρα: τὰ μέσα αὐτὰ τὰ συνώφισεν εἰς τὰς ἐξῆς λέξεις: «Κάμνω κάθε τι, διὰ νὰ τὴν εὐχαριστῶ. Ἐκπληρῶ ὅλα μου τὰ καθήκοντα μετὰ πρόσωπον χαρούμενον, χωρὶς ποτὲ νὰ ἐκδηλώνω τὴν παραμικρὰν δυσαρέσκειαν».

Ἄν ἐλθῶμαι μετὰ ὑπομονὴν, ὅ,τι δήποτε μετὰ ἐνοχλεί. Τὴν συμβουλεύομαι ἐπὶ πλείστων ὑποθέσεων, διὰ τὰς ὁποίας ἴσως θὰ ἤμπορούσα νὰ κρίνω καλύτερα ἀπὸ αὐτήν. *

Θέλεις νὰ ἔχῃς εἰρήνην μετὰ τὴν συνεθεσίαν σου; Ἄς σέ εὕρῃσῃ ὁ φύλαξ Ἁγγελὸς σου, εἰς κάθε στιγμήν τῆς ἡμέρας, ἐκτελοῦντα ἐν ἀπὸ τὰ τέσσαρα ταῦτα, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὸν κανόνα ἀγίας ζωῆς:

- α) Προσευχόμενον. β) Ἐργαζόμενον.
- γ) Ἐπιδιδόνοντα τὴν ἀγωνιστήν.
- δ) Ἐξασκούμενον εἰς τὴν ὑπομονήν.

Ὡ! Ἡ εἰρήνη τῆς ψυχῆς, ἡ ἡρεμία τῆς συνειδήσεως εἶναι ἀτίμητος θησαυρός. Ναί, θησαυρός ἀπέναντι τοῦ ὁποίου κανεὶς ἄλλος ἐπίγειος καὶ ὕλικός θησαυρός δὲν ἡμπορεῖ νὰ παραβληθῇ.

Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΕΝΑΝΤΙ ΤΟΥ ΧΙΛΙΑΣΜΟΥ

Η ΠΕΡΙ ΧΙΛΙΕΤΟΥΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΕΝ ΤΗ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΙ (Μέρος 2ον)

Εἴπομεν, ὅτι τὸ σύστημα τοῦτο τὸ καινοφανὲς εἶναι συνηθὺλευμα ὄλων σχεδὸν τῶν αἱρέσεων, αἱ ὁποῖαι ἐτάραξαν τὴν Ἐκκλησίαν ἀπ' αὐτῆς τῆς ἐμφανίσεώς της καὶ ἀπ' αὐτῶν τῶν ἀποστολικῶν χρόνων μὲ τὰς Ἰουδαϊζούσας αἱρέσεις καὶ εἴπα τὰς Χριστολογικὰς αἱρέσεις καὶ μὲ τὴν πρόληψιν τῶν Ἰουδαίων, ὅτι ἡ ἐλευσις τοῦ Μεσίου θὰ ἐγκαθιδρύσῃ τὴν ἐπίγειον βασιλείαν τοῦ Θεοῦ μὲ ὅλας τὰς ὀλικὰς ἀπολαύσεις καὶ τὴν κυριαρχίαν τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ ἐπὶ ὅλης τῆς Οἰκουμένης. Δι' ἐντυπωσιακοὺς δὲ λόγους κατὰ διαφόρους καιροὺς ὀρίζουν ἔτη καὶ ἡμέρας τῆς ἐλεύσεως τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ καὶ ἐξαπολύουν τοὺς ὁπαδοὺς νὰ διαδίδουν συγχρόνως τὰς αἰρετικὰς τῶν δοξασίας, τῶν ὁποίων ὁ μοναδικὸς σκοπὸς εἶναι ἡ ἀνατροπὴ τῆς Ἐκκλησίας. Περιέλαβον δὲ τὴν διδασκαλίαν περὶ χιλιετοῦς βασιλείας τοῦ Μεσίου εἰς τὰς αἱρέσεις τῶν καὶ μάλιστα ὡς τὴν θεμελιώδη διδασκαλίαν τῶν, διότι ἡ Ἐκκλησία ἀπ' ἀρχαιοτάτων χρόνων ἀντετάχθη εἰς αὐτὴν καὶ κατεδίδασκεν ὡς αἰρετικὴν δοξασίαν τῶν χιλιαστῶν, οἱ ὅποιοι ἤρμασαν κατὰ τὸ τέλος τοῦ Αἰῶνος καὶ ἀρχὰς τοῦ Βου αἰῶνος μ.Χ., τῶν ὁποίων φαίνεται, ὅτι ἀρχηγὸς ἦτο ὁ ἐπίσκοπος Ἱερραπόλεως Πιπίας μαθητὴς τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου, συγγραφεὺς πέντε βιβλίων μὲ τίτλον «Λογίων Κυριακῶν ἐξηγήσεις», τὰ ὁποῖα δυστυχῶς ἀπωλέσθησαν, ὥστε νὰ μὴ γνωρίζωμεν ἐπακριβῶς ποῖα ἦσαν αἱ χιλιαστικαὶ ἰδέαι τοῦ Αἰῶνος. Ἀλλὰ βλέπομεν, ὅτι ὁλόκληρος ἡ Ἐκκλησία ἀντετάχθη εἰς τὴν ἰδέαν ταύτην, διότι ἐκ τῆς ὅλης γραφικῆς διδασκαλίας ἐν σταθερὸν διδάγμα συνάγεται, ὅτι ὁ Κύριος θὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Βαν Παρουσίαν ὡς κριτὴς ζώντων καὶ νεκρῶν, διὰ νὰ ἀρχίσῃ ἡ αἰώνιος βασιλεία

.....
Ἐπιθυμοῦν νὰ ζῆς ἐν εἰρήνῃ μὲ ὅλον τὸν κόσμον; Ἐφάρμοσε τὰς ἀρχὰς ἐξόχου προσώπου, τὸ ὁποῖον ἐρωτηθὲν μετὰ τὴν Γαλλικὴν ἐπανάστασιν, πῶς κατώρθωσε νὰ διαφύγῃ τὸν πέλεκυν τοῦ δημίου ἀπήντησε :

— «Ἐκαμα τὸν ἑαυτὸν μου ἀφανῆ καὶ ἐτήρησα σιγὴν».

Ἀναστασίου Σιναΐτου

ΕΡΩΤΗΣΙΣ

Ἐάν ἄνθρωπος ποιήσῃ ἀμάρτημα, καὶ ποιήσῃ τινὰς μισθοὺς διὰ τὸ συγχωρηθῆναι αὐτόν, εἴτα πάλιν μετὰ τοὺς μισθοὺς ἀμαρτήσῃ, ἀρα ἀπώλεσε τοὺς μισθοὺς, οὗς ἐποίησεν;

ΑΠΟΚΡΙΣΙΣ

Ἔστιν ἀμαρτία καταλύουσα τὰ ἀγαθὰ, καὶ ἔστι μὴ καταλύουσα. Λοιπὸν δὲ καὶ πρὸς τὸ μέγεθος τοῦ ἁμαρτήματος, καὶ τὸ μέγεθος τοῦ μισθοῦ. Πλὴν, ἐάν μὴ ἀποστῇ ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας, ἀλλ' ἐν αὐτῇ τελευτήσῃ, ἀσυγχώρητον ἔστι τὸ πρᾶγμα. Ὅμως τὰ τοιαῦτα κρίματα μόνος ὁ Θεὸς ἐπίσταται.

τοῦ Θεοῦ διὰ τοὺς δικαίους καὶ ἡ αἰώνιος Κόλασις διὰ τοὺς ἀμετανόητους ζήσαντας καὶ ἀποθανόντας ἀμαρτωλοὺς.

Οὕτω συνέγραψαν κατὰ τῶν Χιλιαστῶν ὁ ἐν Ρώμῃ πρεσβύτερος Γάιος, ὁ Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς καὶ ὁ Ὠριγένης· ὁ δὲ Εὐσέβιος ἀπεκάλεσεν εἰς τὴν Ἱστορίαν τοῦ τὸν Παπῖαν σφόδρα σμικρὸν τὸν νοῦν διὰ τὰς χιλιαστικὰς τοῦ ἰδέας. Ἔθεσε τέρμα εἰς τὰς συζητήσεις ἡ τοπικὴ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Σύνοδος (255 μ. Χ.) καταδικάσασα τὴν ἰδέαν τῆς ἐγκοσμίου χιλιετοῦς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ.

Εἶναι ἀλήθες, ὅτι εἰς τὴν ἰδέαν ταύτην οἱ παλαιοὶ χιλιασταὶ ἐστηρίχθησαν εἰς τὰ ἐν κεφ. κ' στίχοις 1-10 χωρία τῆς Ἀποκαλύψεως, τὰ ὁποῖα ἐξέλαβον κατὰ γράμμα καὶ ὀλιστικῶς, ἐνῷ ἡ Ἀποκάλυψις εἶναι γεγραμμένη εἰς ἀλληγορικὸν ὅρος. Διὰ τοῦτο καὶ οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἐπολέμησαν σφοδρῶς τὴν ὀλιστικὴν ταύτην ἰδέαν περὶ τῆς ἐπὶ γῆς συμβασιλείας μετὰ Χριστοῦ: 1) ὡς ἀντίθετον πρὸς ὅλα τὰ χωρία τῆς Γραφῆς, εἰς τὰ ὁποῖα διδάσκεται ὅσον φαινώδης περὶ μιᾶς μόνον ἐλεύσεως τοῦ Κυρίου ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ, ἵνα ἀποδώσῃ ἐκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ. 2) ὡς Ἰουδαϊκὴν ἰδέαν, τὴν ὁποίαν εἶχον οἱ ἐξ Ἰουδαίων Χριστιανοί, τῶν ὁποίων ἀρχηγὸς ἦτο ὁ σύγχρονος τοῦ Ἰωάννου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰουδαῖος Κήρινθος, ὁ ὁποῖος ἠθέλησε νὰ ἀναζωογονήσῃ τὰς περὶ κυριαρχίας τοῦ Μεσίου ἐπὶ τῶν ἐθνῶν, διὰ τῶν Ἰουδαίων χριστιανῶν, δοξασίας τῶν. Οὗτοι ζῶντος τοῦ Ἀποστόλου, εἶχον ἀρχίσει νὰ σχηματίζουν χωριστὴν Ἰουδαϊκὴν ἑμάδα εἰς τοὺς κόλπους τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας καὶ εἶχον λυσσαλέως καταδιώξει τὸν Ἀπόστολον Παῦλον, ὁ ὁποῖος καλεῖ αὐτοὺς φευδαβέλφους ἰδίως εἰς τὴν πρὸς Γαλάτας καὶ Βαν πρὸς Κορινθίους ἐπιστολήν.

Τὸν Κήρινθον διὰ τὰς Ἰουδαϊκὰς τοῦ δοξασίας κατεπολέμησαν ὁ Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστὴς καὶ θεώρησεν αὐτὸν ἐχθρὸν τῆς ἀληθείας τοσοῦτον ἀξιοκατάκριτον, ὥστε, εὐρισκόμενος ἡμέραν τινὰ ἐν Ἐφέσῳ εἰς λουτρόν, μαθὼν, ὅτι ὁ Κήρινθος λούεται εἰς παρακείμενον δωματίον, ἐξῆλθε τοῦ λουτροῦ ὁμίσεως εἰπὼν· φύγωμεν ἐντεῦθεν, μὴ πέσῃ τὸ κτίριον καὶ συναποθάνομεν μετὰ Κηρίνθου».

Ἡ ἰδέα αὕτη περὶ χιλιετοῦς ἐπὶ τῆς γῆς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ ἐξετράφη ἐν τῇ ἐποχῇ τῶν διωγμῶν ἐν τῷ μέσῳ τῶν χριστιανῶν ὡς παρήγορος ἰδέα περὶ τῆς εἰρηνεύσεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ θριάμβου τῆς ἐναντὶ τῶν διωκτῶν τῆς, ὡς συμπέρασμα μελέτης πολλῶν χωρίων τῆς τε Π. Διαθήκης καὶ τῆς Κ. Διαθήκης καὶ τοῦ ὡς ἄνω χωρίου τῆς Ἀποκαλύψεως, τὰ ὁποῖα πάντα ἐξελέγηθησαν ὑπὸ τῶν ἀθημονούντων νὰ ἰδῶσι τὸν θριάμβον τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς ὀλιστικῶς.

Ἡ ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΙΕΡΕΩΝ

Ὁ ἱερεὺς καὶ τὸ κατηχητικόν

Παραθέτομεν μερικοὺς χαρακτηρισμοὺς διὰ τὸ Κατηχητικὸν Σχολεῖον: «Ἐργαστήριον πολιτισμοῦ», «ἔργον πνευματικῆς προόδου» (Ἀκτίνες 1949, σελ. 170). «Θερμικήπιον, εἰς τὸ ὅποιον κηπεύονται μυρίπνοα ἄνθη». «Ἀροσκόβλος αὐγή, ἥ ὅποια θὰ ὀδηγήσῃ τὴν ἐλληνικὴν κοινωνίαν εἰς νομιάς σωτηρίους» (Δελτίον τῆς Χ.Ε.Ε.Α. 1951, σελ. 116, 118).

Ὅλα αὐτὰ καὶ κάτι περισσότερο εἶναι τὸ Κατηχητικόν. Δέχεται τὴν νεολαίαν μας, τὴν χρυσὴν ἐλπίδα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς πατρίδος μας καὶ μὲ τὴν μέθοδον τῆς ἀγάπης σπείρει εἰς τὰς ἀπαλὰς ψυχὰς τὰς ἀληθείας τοῦ Εὐαγγελίου, τὰς υλοποιεῖ μὲ ζωντανὰ παραδείγματα καὶ διαπαιδαγωγεῖ τοὺς τροφίμους τοῦ εἰς τὸ νὰ χαλυδῶσιν τὴν πίστιν τῶν εἰς τὸν Χριστόν. Τοὺς διδάσκει πῶς νὰ προσεύχωνται, πῶς νὰ ἀγαποῦν καὶ νὰ βοηθοῦν τοὺς ἀδυνάτους καὶ τοὺς πάσχοντας, νὰ ἀσκοῦν μὲ σφροσύνην τὰ ὀφειλόμενα καὶ τὰ καθήκοντά των εἰς τὴν ζωὴν γενικά, μὲ γνώμονα τὴν ἀγάπην τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τὸ μῖσος τοῦ κακοῦ. Ἀναδεικνύει τὴν νεολαίαν «ἄρωμα μέσα εἰς τὴν κοινωνίαν μας» (Ἀκτίνες 1948, σελ. 302).

Σύμφωνα μὲ αὐτὰ πρέπει νὰ θεωρῇ βασικόν τοῦ κατηχητοῦ ὁ ἱερεὺς τὴν ἵδρυσιν καὶ τὴν λειτουργίαν Κατηχητικοῦ Σχολείου εἰς τὴν ἐνορίαν του, πού ἐνδείκνυται νὰ ἀναλάβῃ ὁ ἴδιος. Τὸ ἔργον ὅμως αὐτὸ εἶναι ἐξαιρετικὰ λεπτὸν καὶ δύσκολον καὶ ἀπαιτεῖ εἰδικὴν κατάρτισιν.

Ὁ ἱερεὺς πού θὰ ἀναλάβῃ Κατηχητικὸν πρέπει νὰ γνωρίζῃ ἀρκετὰ γράμματα καὶ νὰ ἔχῃ μελετήσει ἀρκετὰ χριστιανικὰ βιβλία. Πρέπει οὔτε ὀλίγον, οὔτε πολὺ, νὰ στολιζέται, καὶ ὅσον περισσότερο τόσο καλύτερον, μὲ τὰ προσόντα ἐνὸς παιδαγωγοῦ. Νὰ εἶναι κάτοχος τοῦ ὕλικου πού θὰ διδάξῃ καὶ νὰ ἔχῃ τὴν ἱκανότητα νὰ τὸ μεταδώσῃ εἰς τὰ κατηχητόπουλα. Νὰ γνωρίζῃ καλὰ τὴν πορείαν τοῦ μαθήματος καὶ ὅλα τὰ σχετικὰ, ὥστε νὰ γίνεταί τὸ μάθημα ἐκπαιδευτικόν καὶ εὐχάριστον. Διὰ τοῦτο εἶναι ἀπαραίτητον νὰ παρακολουθήσῃ ἐκτὸς ἀπὸ τὰ μαθήματα καλῶς ὀργανωμένων κατηχητικῶν καὶ μαθήματα φροντιστηρίου Κατηχητικῶν. Αὐτὰ εἶναι ἀπαραίτητα προσόντα τοῦ κατηχητοῦ ἱερέως.

Ἄλλ' ἀπ' ὅλα ἴσως πῶς ἀπαραίτητον εἶναι νὰ ἀποτελῇ ὁ ἱερεὺς, αὐτὸ πού λέγομεν, «πνευματικὴν προσωπικότητα». Ἡ πίστις τοῦ πρὸς τὸν Θεόν, ἡ σεμνότης του, ἡ καλwsύνη του, ἡ ταπεινοφροσύνη του, ὁ ἀδαμάντινος χαρακτήρ του, ἡ ἠθικὴ του ζωὴ, ἡ σοβαρότης του, ὅλαι αἱ χριστιανικαὶ ἀρχαί, πρέπει νὰ ἀσπασθοῦν εἰς κάθε κίνησιν καὶ λόγον καὶ νὰ συνθέτουν τὸ ἀρμονικόν καὶ θαυμαστὸν ὅλον πού εἶναι ὁ ἱερεὺς. Ἀλλοίως πῶς θὰ εἶναι ὁ λύχνος πού φωτίζει; Πῶς θὰ εἶναι τὸ ἰδανικόν ἑκεῖνο πρόσωπον τῆς ἀρετῆς, τὸ παράδειγμα τὸ ζωντανόν, πού περισσότερον ἀπὸ κάθε διδασκαλίαν καὶ μέθοδον θὰ παιδαγωγῇ καὶ θὰ πλάσῃ τὴν παιδικὴν ψυχὴν; Σεύρεις τί θὰ εἴπῃ νὰ ἔχῃς κριτὴν τὸ παιδί; Εἶναι ὁ αὐστηρότερος καὶ ὁ

πλέον ἀνοικτομάτης κριτὴς τοῦ κόσμου. Τὸ παρθενικόν του βλέμμα ἔχει μίαν τρομερὰν διεισδυτικότητα, πού ἡμπορεῖ νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ προσποιητόν, τὸ ψεύτικον, ὅσον προσεκτικὰ καὶ ἂν τὸ ἔχωμεν κρύψει.

Τὸ νὰ φθάνῃ πάντοτε ἐγκαίρως εἰς τὸ μάθημα καὶ νὰ εἶναι καλὰ προετοιμασμένος εἶναι κάτι τὸ αὐτονόητον διὰ τὴν καλὴν λειτουργίαν τοῦ Κατηχητικοῦ. Καὶ ἔμπειροι κατηχηταὶ δὲν τολμοῦν νὰ ὑπάγουν ποτὲ ἀμελέτητοι στὸ μάθημα. Τόσῃν σημασίαν ἔχει τὸ ζήτημα τῆς προπαρασκευῆς.

Μόνον ἔτσι ὁ ἱερεὺς θὰ κάμῃ φίλους τοῦ Χριστοῦ τὰ παιδιὰ τοῦ Κατηχητικοῦ, «συμπολίτας τῶν ἁγίων καὶ οἰκείους Θεοῦ», ἐνῷ ὁ ἴδιος θὰ γίνῃ «συνεργὸς Θεοῦ» καὶ «παιδαγωγὸς ἐν Χριστῷ».

Ὅταν ὅμως ὁ ἱερεὺς, παρ' ὅλον πού εἶναι καὶ εὐσεβὴς καὶ ζηλωτὴς, δὲν ἔχῃ τὴν ἀπαιτουμένην μόρφωσιν; τότε, μὲ λύπην τὸ λέγομεν, δὲν πρέπει νὰ ἀνυλάσῃ τὸ Κατηχητικόν, ἂν θέλῃ τὴν προκοπὴν τῶν παιδιῶν. Ἐπιβάλλεται ὅμως νὰ ζητήσῃ καὶ νὰ εὕρῃ τὸ κατάλληλον πρόσωπον καὶ εἰς αὐτὸ νὰ ἀναθέσῃ τὸ Κατηχητικόν. Ὁ ἴδιος θὰ τὸ παρακολουθῇ μὲ στοργὴν καὶ θὰ τὸ διευκολύνῃ. Εἶναι λυπηρὸν αὐτὸ πού παρατηρεῖται πολλὰς φορές. Οἱ ἱερεῖς πού δὲν κάμνουν οἱ ἴδιοι Κατηχητικὸν εἴτε διότι δὲν ἔχουν βρεξιν, εἴτε διότι δὲν ἡμποροῦν νὰ τὸ ἐπιβλέπουν, δὲν πρέπει νὰ τὸ παλειοῦν, νὰ τοῦ παρουσιάζουν μύρια προσκόμματα. Ἀλλὰ τί κάμνομεν, ἀδελφοί; Θὰ γίνωμε Χριστομάχοι; Ὁχι λοιπόν. Ὁ ἱερεὺς νὰ μὴ ὀρίξῃ ἱεροτελεστίας κατὰ τὴν ὥραν τοῦ μαθήματος, ἀλλὰ νὰ ἐξυπηρετῇ πρόθυμα τὸν κατηχητὴν, νὰ τὸν περιβάλῃ μὲ δὴλὴν τὴν τιμὴν καὶ τὴν ἀγάπην, νὰ βοηθῇ εἰς ὅ,τι ἡμπορεῖ μὲ τὴν βαθεῖαν πεποίθησιν, ὅτι «ἕκαστος τὸν ἴδιον μισθὸν λήψεται κατὰ τὸν ἴδιον κόπον» (Α' Κορ. γ', 8).

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν πανήγυριν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Φιλοθέης

ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΜΟΝΑΣΤΙΚΗΣ ΒΙΟΤΗΣ

(Μέρος 26ον)

Ὁ ἐσωτερικὸς κόσμος τῆς πνευματικῆς ψυχῆς

Ὁ ἀγὼν τοῦ κατὰ Χριστὸν γνησίως ζώντος χριστιανοῦ ἢ Μοναχοῦ ὑπὲρ τῆς σωτηρίας καὶ τῆς τελειοποιήσεως αὐτοῦ, πρέπει νὰ εἶναι υπεράνθρωπος, ἐπιμόνος καὶ συνεχής, διότι ἡ διευθέτησις, ἡ ἁρμονία καὶ ἡ γαλήνη τοῦ ἐσωτερικοῦ κόσμου εἶναι πολὺ δύσκολον νὰ ἐγκαθιδρυθοῦν μονίμως ἐν τῇ πνευματικῇ ψυχῇ.

Ἀναφέρομεν διευθέτησιν, ἁρμονίαν καὶ γαλήνην, διότι ὅταν αὗται ὑπάρχουν ἐν τῇ ψυχῇ, αὕτη ἀπολαμβάνει χαρὰς οὐρανοῦ καὶ ὑπερκοσμοῦ καὶ προγεύεται ἀπὸ τοῦ παρόντος βίου τῶν ἀγαθῶν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος.

Ἐὰν ἡ πνευματικὴ ψυχὴ κατορθώσῃ σὺν τῇ βοήθειᾳ τῆς θείας χάριτος νὰ γαληνεύσῃ τὸν ἐσωτερικὸν αὐτῆς κόσμον, ἐπέτυχε καὶ κατώρθωσε πρᾶγμα μέγα καὶ ἐπαινετόν.

Ἡ εἰρήνευσις τοῦ ἐσωτερικοῦ κόσμου βοηθεῖ εἰς τὴν ἀπόκτησιν τῶν ἀρετῶν καὶ τὴν τελείαν κάθαρσιν τῶν ὅσων.

Ἡ εἰρήνευσις τοῦ ἐσωτερικοῦ κόσμου συντελεῖ τὰ μέγιστα εἰς τὴν δημιουργίαν χαρακτήρος πρᾶου, εἰρηνικοῦ, εὐγενεοῦς καὶ ἀνωτέρου καὶ βοηθεῖ σημαντικῶς τὸν πνευματικὸν ἄνθρωπον καὶ εἰς τὴν εἰρήνευσιν τῶν ἄλλων. Διὰ τῆς ἐν τῇ ψυχῇ ἐγκαθιδρύσεως τῆς εἰρήνης τοῦ Θεοῦ «τῆς πᾶντα νοῦν ὑπερέχουσας» ὁ πνευματικὸς ἄνθρωπος ζῶν ἐνοῦται μὲ τὸν Θεὸν καὶ ἀξιοῦται ἀπὸ τοῦ παρόντος αἰῶνος νὰ γεύηται τῆς

μακαριότητος καὶ ἀτέρμονος καὶ ἀνεκλάλητου χαρὰς τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. «Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ ὁμῶν ἐστίν». Ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς διεκήρυξεν. Ἡ γαλήνη, ἡ χαρὰ, ἡ πραότης, καὶ ἡ ἀναφαίρετος ἐν Χριστῷ χαρὰ συνιστοῦν τὴν ἐντι παράδεισον διὰ τὴν πνευματικὴν ψυχὴν, ἥτις αἰσθάνεται, ὅτι ἐν αὐτῇ ὑπάρχει ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Τὴν ἀνεκλάλητον καὶ ἀναφαίρετον ταύτην πνευματικὴν χαρὰν εἶχον ἐν ἑαυτοῖς πάντοτε πάντες οἱ ὁσῶς καὶ κατὰ Χριστὸν ζήσαντες ἐπὶ τῆς γῆς Ἅγιοι, οἵτινες ἤσκησαν ἀγαθὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ πολλῶν ἄλλων ἀνθρώπων διὰ τοῦ ὕγιους καὶ ἁρμονικοῦ ἐσωτερικοῦ αὐτῶν κόσμου.

Ὁ ἐσωτερικὸς κόσμος τοῦ Χριστιανοῦ καὶ κατὰ μείζονα λόγον τοῦ Μοναχοῦ πρέπει νὰ εἶναι πολὺ καλλιεργημένος, ὅταν οὗτοι θέλουν καὶ τῷ Θεῷ νὰ εὐαρεστήσουν καὶ ἄλλας ψυχὰς νὰ ὠφελήσουν.

Ἄς ἀγωνισθῶμεν, ὅθεν, μετὰ πόθου καὶ ἰσχυρᾶς αγωνιστικῆς διαθέσεως πρὸς ἐναρμόνισιν τοῦ ἐσωτερικοῦ ἡμῶν κόσμου συμφώνως πρὸς τὸν Νόμον τοῦ Θεοῦ, ἐὰν θέλωμεν καὶ ἡ ψυχὴ ἡμῶν νὰ εἶναι πάντοτε πεπληρωμένη χαρὰς καὶ πνευματικῆς ἀγαλλιᾶσεως καὶ νὰ ἀξιοθῶμεν μετὰ θάνατον τῆς κληρονομίας τῶν ἀφάρτων ἀγαθῶν, ἃ ἡτοίμασεν ὁ Κύριος πᾶσι τοῖς ἀγαπῶσιν Αὐτόν.

Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

(Κατὰ τὸν δεινὸν Χρυσόστομον)

Ὅστις κοιμᾶται θά ἐγερθῇ ἐξάπαντος, καὶ τίποτε ἄλλο δὲν εἶναι ὁ θάνατος, παρὰ ὕπνος μακρὸς. Μὴ μοι εἴπῃς δὲ τοῦτο, ὅτι οὔτε ἀκούει, οὔτε ὁμιλεῖ, οὔτε βλέπει, οὔτε αἰσθάνεται ὁ ἀποθανών· διότι οὐδὲ ὁ κοιμώμενος αἰσθάνεται. Ἐὰν δὲ πρέπει καὶ παράδοξόν τι νὰ εἴπω, τοῦ μὲν κοιμωμένου καὶ ἡ ψυχὴ ἄπῳς κοιμᾶται· ὅχι ὅμως καὶ τοῦ ἀποθανόντος, ἀλλ' εἶναι ἄγρυπνος.

Ἄλλ' ὁ ἀποθανών σήπεται καὶ διαλύεται, λέγει, καὶ γίνεται κόνις καὶ τέφρα.

Καὶ τί σημαίνει τοῦτο, ἀγαπητέ; δι' αὐτὸ τοῦτο μάλιστα πρέπει νὰ χαίρῃ τις. Διότι καὶ οἰκίαν, ὅταν μέλλῃ τις νὰ ἀνοικοδομή, ἡ ὁποία ἔγινε σαθρὰ καὶ ἐπαλαιωθῇ, ἀφοῦ ἐκβάλλῃ πρῶτον τοὺς κατοικοῦντας ἐντὸς αὐτῆς, τότε καταρρίπτει τὴν οἰκίαν καὶ τὴν ἀνοικοδομεῖ ἐκ νέου λαμπροτέραν. Καὶ τοὺς ἐξεληθόντας ἐξ αὐτῆς δὲν τοὺς λυπεῖ αὐτὸ τὸ ὅποιον γίνεται, ἀλλὰ καὶ περισσότερο τοὺς εὐφραίνει· διότι δὲν προσέχουσιν εἰς τὴν κρήνισιν, τὴν ὁποίαν βλέπουσιν, ἀλλὰ τὴν

μέλλουσαν οἰκοδομήν φαντάζονται, τὴν ὁποίαν δὲν βλέπουσιν. Ἐπειδὴ λοιπὸν καὶ ὁ Θεὸς οὕτω πως μέλει νὰ κάμῃ, καταλύει τὸ σῶμα ἡμῶν, καὶ προηγουμένως ἐξάγει τὴν ψυχὴν, ἡ ὁποία ἐντὸς αὐτοῦ κατοικεῖ, ὡς ἀπὸ οἰκίας τιᾶς, ὥστε, ἀφοῦ οἰκοδομήσῃ αὐτὴν λαμπροτέραν, μὲ περισσοτέραν δόξαν νὰ τὴν εἰσαγάγῃ εἰς αὐτὴν πάλιν. Ἄς μὴ προσέχωμεν λοιπὸν εἰς τὴν κρήνισιν, ἀλλ' εἰς τὴν μέλλουσαν λαμπρότητα.

Πάλιν, ὅταν ἔχη τις ἀγδριάντα ἀπὸ σωφρίαν καὶ τὸν χρόνον ἐφθαρμένον καὶ εἰς πολλὰ μέρη ἡκρωτηριασμένον, ἀφοῦ συντρίψῃ αὐτόν, εἰς χωνευτήριον τὸν ἐμβάλλει, καὶ ἀφοῦ τὸν τῆξῃ ὀλοτελῶς, τότε λαμπρότερον τὸν ἀποδίδει. Καθὼς λοιπὸν τὸ νὰ τὸν συντρίψῃ καὶ εἰς χωνευτήριον νὰ τὸν ἐμβάλλῃ, δὲν εἶναι ἀφανισμός, ἀλλ' ἀνακαίνισις τοῦ ἀνδριάντος· τοιαυτοτρόπως καὶ τῶν ἰδικῶν μας σωμάτων ὁ θάνατος δὲν εἶναι ἀπώλεια, ἀλλ' ἀνανέωσις. Ὅταν λοιπὸν ἴδῃς, ὅτι ὡς εἰς χωνευτήριον καταρρέει ἡ σὰρξ ἡμῶν καὶ σήπεται, μὴ περιορισθῇς μέχρι τούτου, τὸ ὅποιον βλέπεις, ἀλ-

ΟΙΚΟΔΟΜΗΤΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

ΤΟ ΜΙΣΟΣ

Τὸ μῖσος ἢ ἀπέχθεια εἶναι ὀλεθρὸς, κακία καὶ πολέμιος τῆς ἀγάπης, ὡς καὶ ἡ ἔχθρα, ἀμφοτέρω ταῦτα τὰ φοβερά πάθη γεννῶνται ἀπὸ κακὴν καὶ μοχθηρὰν καρδίαν. Μῖσος εἶναι καὶ λέγεται ἡ σφοδρὰ ἀποστροφή καὶ ἔχθρα τῆς ψυχῆς πρὸς τι, πρόσωπον ἢ καὶ πρᾶγμα, συνοδευμένη ὑπὸ κακῆς ἐπιθυμίας καὶ θελήσεως πρὸς καταστροφὴν, ἐλάβδη, ἢ ἐκδίκησιν αὐτοῦ. Ἐλλείπει τῆς ἀθανάτου ἀγάπης, γεννᾶται τὸ μῖσος ἐκ τοῦ ὁποῦ πηγάζουν τὰ φοβερά καὶ κοινωνικὰ κακουργήματα καὶ ἐγκλήματα: ἔχθραι, ἔριδες, μάχαι, φθόνοι, φόνοι, ἐκδικήσεις, δι' ὧν κατασυντρίβονται καὶ καταφρέουν, ἡθικῶς καὶ ὀλικῶς οἰκογένειαι, πόλεις καὶ ἔθνη.

Ὅλα τὰ ἀνωτέρω ἐχθρικά, καὶ κακὰ αἰσθήματα ἐπιδροῦν ἀπαισίως καὶ τυραννικῶς ἐπὶ τῆς ζωῆς ἡμῶν καὶ θέν μᾶς ἀφίουν οὐδὲ στιγμὴν νὰ ἀναπαυθώμεν καὶ νὰ ἡσυχάσωμεν: εἶναι πάθη φοβερά καὶ ψυχροφθόρα, ὅπου δηλητηριάζουν καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα. Ὁ Θεὸς ἐπλάσσε τὴν καρδίαν μας διὰ νὰ ἀγαπᾷ φίλους καὶ ἐχθρούς. «Ὁ σὺ μισεῖς, ὅφ' ἐτέρου σοι γενέσθαι, σὺ ἄλλω οὐ ποιήσεις» (Ἀποστ. διατ. βιβλ. Α' κεφ. Α').

Εἶναι ἀνάξιος ὁ μισῶν, νὰ λέγεται χριστιανός, καθότι δὲν φέρει τὴν σφραγίδα τοῦ Χριστοῦ ἔργον τὴν ἀγάπην. Ὁ Θεὸς Μάξιμος παρατηρεῖ: «Ὁδὲ θέλει σε ὁ Χριστὸς μῖσος ἔχειν πρὸς ἄνθρωπον, ἢ λύπην, ἢ ὀργήν, ἢ μνησικακίαν τὸ σύνολον καθ' οἰονδήποτε τρόπον ἢ οἰονδήποτε πρᾶγμα πρόσκαιρον, καὶ τοῦτο θεωρεῖ παντὶ τὰ τέσσαρα Ἐθαγγέλια». Σπούδασον ὅσον δύνασαι πάντα ἄνθρωπον ἀγαπήσαι· εἰ δὲ τοῦτο οὐκ δύνασαι, κἂν οὐδένα μισήσης, οὐ δύνασαι δὲ οὐδὲ τοῦτο ποιῆσαι, εἰ μὴ τῶν τοῦ κόσμου πραγμάτων καταφρονήσης». Τὸ μῖσος πατέρα ἔχει τὸν φθόνον, μητέρα τὴν ἔχθραν, πάθος ἀποτρόπαιον δηλοῦν ἀποστροφήν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ πρὸς τὸν ἄνθρωπον καὶ πρὸς πᾶν ἀγαθὸν ἔργον. Ὁ μισῶν εἶναι μοχθηρός, κατηφής, χαιρέκακος καὶ φθονερός, πάσχει, βασανίζεται καὶ ὡς κηρὸς τήκεται, εἶναι δόλιος κακοῦργος, κακεντρεχής, καὶ ἀνθρωποκτόνος» (Πρόβλ. Α' Ἰωάν. γ' 15).

«Κρεῖττον τὰ ἁμαρτήματα καταλιμπάνειν ἀνεκδίκευτα, ἢ τινὰς ἀναιτίως κολάζειν» (Πατερικόν).

«Ὁ τὸν Θεὸν ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ, πάντων ἐστὶν ἰ-

λὰ τὴν χώνευσιν περίμενε· καὶ μηδὲ εἰς τὸ μέτρον τοῦ παραδείγματος τοῦτου νὰ περιορισθῇ, ἀλλ' εἰς τὸ προηγούμενον παράδειγμα νὰ προβῇ διὰ τοῦ λογισμοῦ. Διότι ὁ μὲν ἀνδριαντοποιός, ἐὰν ἐμβάλλῃ εἰς τὸ χωνευτήριον χαλκοῦν σῶμα, δὲν σοι ἀποδίδει χρυσοῦν καὶ ἀθάνατον τὸν ἀνδριάντα, ἀλλὰ χαλκοῦν τὸν κάμνει πάλιν· δὲν κάμνει ὅμως οὕτω πῶς ὁ Θεός, ἀλλ' ἐὰν ἐμβάλλῃ πῆλινον καὶ θνητὸν σῶμα, χρυσοῦν καὶ ἀθάνατον σοι ἀποδίδει τὸν ἀνδριάντα· διότι ἡ γῆ, ἐνῶ ἐδέχθη τὸ σῶμα ὑποκαίμενον εἰς φθοράν καὶ εἰς θάνατον, ἀφθαρτον καὶ ἀθάνατον τὸ ἀποδίδει.

σχυρότερος» (θεὸς Χρυσόστομος).

«Οὔτε ἀδικεῖν δεῖ, οὔτε κακῶς ποιεῖν ἄνθρωπον, οὐδ' ἂν ὅτι οὖν πάσχη ὑπ' αὐτῶν» (Πλάτων).

«Μεταξὺ τῶν ἀγαθῶν τοῦ θίου, εἶναι καὶ ἡ ἐλπίς τῆς ἐκδικήσεως» (Πλούταρχος).

Αἱ πράξεις τῆς ἐκδικήσεως ὀφείλονται κυρίως, εἰς τὸν θυμὸν καὶ τὴν ὀργήν· προβαίνει τις εἰς τὴν ἐκδίκησιν, διὰ νὰ ἐκαιοποιηθῇ καὶ νὰ εὐχαριστηθῇ, ἀλλὰ δὲν ἀρμόζει νὰ ἔχωμεν ἀσπονδὸν μῖσος εἰς τὸν πλησίον μας. Ὁ ἐκδικητὴς δὲν παύει νὰ εἶναι κακοῦργος, ὁ δὲ χριστιανὸς πρέπει νὰ εἶναι εἰς τοὺς ἐχθρούς του πρῶτος, ὑπομονητικὸς, καὶ ἀνεξήκακος. Οὐδέποτε δὲ ἐκδικητικὸς, καθότι ἡ ἐκδίκησις ἐξισώνει τὸν ἄνθρωπον πρὸς τὸν ἐχθρόν, ἐνῶ ἡ συγγνώμη τὸν καθιστᾷ ἀνώτερόν του. Ἡ μεγαλυτέρα ἐκδίκησις εἶναι νὰ εὐεργετῇς τὸν ἐχθρόν σου.

«Οἱ ἀδύνατοι καταγγέλλου, καὶ οἱ δυνατοὶ ἐκδικιοῦνται» (Παρ.).

Ἡ ἐκδίκησις μεταβάλλει καὶ τὸ μικρὸν δίκαιον εἰς μεγάλην ἀδικίαν, ἡ μεγαλυτέρα ἐκδίκησις εἶναι νὰ εὐεργετῇς τὸν ἐχθρόν σου.

Ἄς ἀποστραφῶμεν ἑσσεὶ τὰς ἐκδικήσεις, διὰ νὰ μὴ καταστήσωμεν τὸν θίον ἡμῶν, παραχώδῃ καὶ ἀβίωτον, καὶ παλαιστραν ἀγρίων παθῶν. Ἔσο λοιπὸν πρῶτος καὶ ὑπομονητικὸς, οὐδέποτε δὲ ἐκδικητικὸς.

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ

Υπὸ τοῦ Σεβ. Διαυλείας κ.κ. Ἀκακίου ἐχειροτονήθη τὴν 1 Μαΐου ἐ.ε. εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τοῦ Ἀγ. Νικολάου Παιανίας ὁ Μοναχὸς Ἀκάκιος Ποῦλος ἐξ Εὐδοίας διαδοχικῶς εἰς Ἀναγνώστην, Ὑποδιάκονον καὶ Διάκονον.

Τοῦ εὐχόμεθα καλὴν σταδιοδρομίαν.

ΕΓΚΑΙΝΙΑ

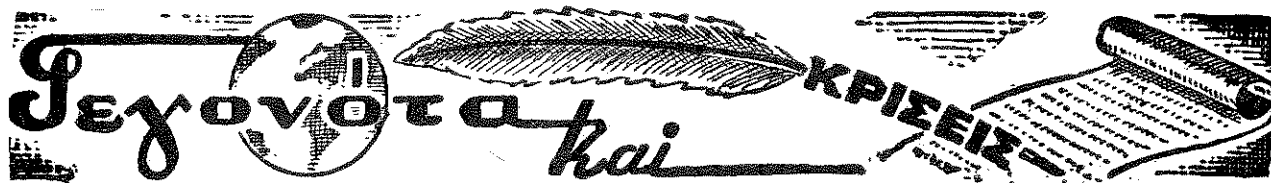
Υπὸ τοῦ Σεβ. Διαυλείας κ. Ἀκακίου ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγ. Κωνσταντίνου Φαρσάλων τὴν 23 Ἀπριλίου ἐ.ε.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ

Τὴν 26 Μαΐου ἑορτὴν τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Χριστοῦ ἑορτάζει ὁ φερώνυμος Ἱ. Ναὸς Σπάτων Ἀττικῆς δι' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας.

Μέσω Π. Στυλιανοῦ Μουσαῖ

Ἀνώνυμος	100.—
Δήμητρα Μπατρέλλου	100.—
Περστέρα Κοντοπούλου	100.—
Κλεοπάτρα Σαφήνα	50.—
Μαρία Πέππα	300.—
Βαῖα Μανταροπούλου	1.500.—
Εὐγενία Ἀνδρεάδου	300.—
	2.450.—

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Ἐξοχώτατον Πρόεδρον Κυβερνήσεως

- » Ὑπουργὸν Παιδείας Θεησκευμάτων
- » Ὑπουργὸν Σιτητονιαμοῦ
- » Ὑπουργὸν Δικαιοσύνης
- » Ὑπουργὸν Ἐσωτερικῶν
- » Ὑφυπουργὸν Ἀσφαλείας

Μακαριώτατον Ἀρχ)πον Ἀθηνῶν Κον Ἱερώνυμον

Πρόεδρον Ἱερῶς Συνόδου

Γραφεῖα Φωνῆς Ὁρθοδοξίας Κάνιγγος 32

Ἐφημερίδας Βραδυνήν, Ἀκρόατιν, Ἐλευθέρον Κόσμον καὶ Ἐκκλησιαστικὸν Τύπον.

ΑΘΗΝΑΙ

Ἀδελφότης Ἀγίων Θεοδώρων μετὰ εὐσεβῶν ἔθνηκοφρόνων πολιτῶν ἀκολουθούντων πατριᾶς ὀρθοδοξίας παραδόσεις εὐλόγως ἐκφράζει σεπτήν Κυβέρνησιν θερμὰ συγκινήματα χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης δι' ἔθνησωτήριον ἔργον αὐτῆς, προστασίας ὑψηλῶν ιδεωδῶν Ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ, ἀνυψούντων ἔθνη, χαρακτηριζόντων ἀληθινὸν πολιτισμόν. Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν ὃς ἀπέστειλεν λύτρωσιν τῇ λαῷ Αὐτοῦ. Ὑποβάλλομεν εὐλαβῶς αἷτημα Θεησκευτικῆς συνειδήσεως ἡμῶν καὶ παρακαλοῦμεν κρατύνετε δικαιώματα μεγάλου καὶ ζῶντος Ἀγίου Θεοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀκράδαντα εἰς αἰῶνας. Στηρίξατε πατρίαν εὐσέβειαν, Θεοσυστάτους Θεσμούς, παραδόσεις μιᾶς ἁγίας καθολικῆς ἀποστολικῆς κατ' ἀνατολᾶς μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας θεμελίων μετὰ Ἀγίων Γραφῶν ὀρθοδόξου χριστιανικῆς ἡμῶν πίστεως. Πατάξατε ἀποστασίαν νεωτερίζοντων Τεραρχῶν ἀποκαταστήσατε πᾶν σεπτὸν καθεστὼς ὀρθοδοξίας 7 ἁγίων οἰκουμενικῶν τοπικῶν συνόδων ἐπαναφέροντες πάτριον ἑορτολόγιον ὀρθοδοξίας καταδικασάσης ἐπανειλημμένως συνοδικῶς ὡς ἀντορθόδοξον Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον ἀπὸ 16ου αἰῶνος καὶ ἐντεῦθεν.

ΕΥΧΕΙΘΕΣΤΑΤΟΣ ΜΑΡΚΟΣ ΜΟΝΑΧΟΣ +

Ἐξοχώτατον Πρόεδρον Κυβερνήσεως
κ. Κων)νον Κόλλιαν

Ἐξοχώτατον Ὑπουργὸν Προεδρίας Κυβερνήσεως
κ. Γ. Παπαδέπουλον

Ἐξοχώτατον Ὑπουργὸν Δικαιοσύνης
κ. Λεων. Ροζάκη

Ἐξοχώτατον Ὑπουργὸν Ἐθνικῆς Παιδείας
κ. Κων)νον Καλαμποκιᾶν

Ἐξοχώτατον Ὑπουργὸν Ἐσωτερικῶν
κ. Στυλ. Παττακὸν

Ἐκ τῶν πρώτων Σῶς συνεχάρημεν. Ἰσotάμεθα παρὰ τὸ πλευρόν Σας θαυμάζοντες, ἀγαλλόμενοι καὶ εὐχόμενοι ὅτ' Ὑφίστω διηνηκῶς, ὅπως φέριτε εἰς πέρας θεόθεν δοθεῖσαν Ὑμῖν ὑπερτάτην ἐξουσίαν Διακυβερνήσεως εὐλογημένων ἡμῶν Ἔθνους.

Εὐλαβῶς ὑποδεικνύομεν Ὑμῖν ἐπαναφορὰν παλαιοῦ ἑορτολογίου ὑπὸ παντοδυνάμου Κυβερνήσεώς Σας.

Τοῦτο ὑπέρτερον πασῶν τῶν θαυμαστῶν ἀποφάσεων Σας. Ἐνώση διηρημένους Χριστιανούς. Χαραποποίηση Οὐρανὸν καὶ γῆν. Ἐσεσθε ἰσότημος Μεγάλῃ Ἀγίῃ Κωνσταντίνῃ.

Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει κατοχυρώσατε Μυστήρια ἡμῶν, ὅπως ἐκλείψῃ κοινωνικὸν πρόβλημα δημιουργηθὲν εἰς οἰκογενεῖας ἡμῶν μὴ ἀναγνωριζομένων τῶν γάμων αὐτῶν.

Ἀναγνωρίσατε Ἠγεσίαν παλαιοημερολογικῶν ὑπεύθυνον ἐναντι Κυβερνήσεως Ὑμῶν πρὸς ἀποφυγὴν ἀσυδοσίας καὶ ἐκμεταλλεύσεως τῶν πιστῶν.

Ἐπιθυμοῦμεν ἀκράσιν.

Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος
Αἰξέντιος